

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře projednal ve veřejném zasedání konaném dne 27. 4. 2017 odvolání, která proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 7. 2. 2017 č. j. 3 T 74/2016 - 360 podali obžalovaný [REDAKCE] s adresou pro doručování [REDAKCE] a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře, a rozhodl o nich

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře a obžalovaného jako nedůvodná **zamítají**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 7. 2. 2017 č. j. 3 T 74/2016 - 360 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v délce 4 měsíce, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 20 měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení hradit výživné běžné a podle svých sil uhradit výživné dlužné. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozené [REDAKCE] nar. [REDAKCE] odkázána s uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

Tímtež rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěn podané obžaloby ohledně dalších tří skutků, jež byly v obžalobě právně kvalifikovány jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, přečin krádež podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku.

Označený rozsudek napadli včasnými odvoláními státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře a prostřednictvím obhájce i obžalovaný.

Odvolání podané státní zástupkyní v neprospěch obžalovaného bylo směřováno toliko do výroku, jímž byl obžalovaný zproštěn obžaloby skutkem popsáným pod jejím bodem 4., který byl právně kvalifikován jako přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku. V odůvodnění tohoto odvolání státní zástupkyně nejprve cituje popis označeného skutku z obžaloby a uvádí, že se soud prvního stupně s tímto skutkovým dějem nijak nevypořádal, nijak jej nehodnotil a neposoudil. Na straně 9 odůvodnění rozsudku sice soud rozebírá určité okolnosti, které vypověděla poškozená [REDAKCE] a její syn [REDAKCE] k danému skutku, zabývá se však tím, zda došlo či nedošlo k polití syna benzínem a k hrozbě jeho upálením, což ale v žalobním návrhu vůbec uvedeno nebylo. Soud ve vztahu k této části uvádí různé domněnky a spekulace, které dovozuje pouze z výpovědi svědka [REDAKCE] a poškozené [REDAKCE] a jeho hodnocení je zcela neobjektivní. Následně teoretizuje o možné právní kvalifikaci v návaznosti na některé okolnosti uvedené ve výpovědi poškozené, které ovšem nebyly předmětem obžaloby, protože již v přípravném řízení pro ně nebyl žádný podpůrný důkaz. Naopak se soud vůbec nezabýval dalšími důkazy ve vztahu k tomuto skutku, jimiž byly úřední záznamy policejní hlídek vyslaných do domu obžalovaného a poškozené, výpověď matky poškozené, která viděla na těle poškozené modřiny, a dalšími skutečnostmi, které tato svědkyně uvedla ohledně soužití obžalovaného a poškozené. Zcela byla pominuta výpověď kamarádky poškozené, [REDAKCE] vůči níž se obžalovaný v minulosti choval velmi podobně. V neposlední řadě soud nehodnotil ani výpověď obžalovaného, který připustil opakované demonstrativní pokusy o sebevraždu, přičemž při posledním figuroval kanystr a zapalovač, připustil také rozbití balkonových dveří a další okolnosti. O všech těchto důkazech se soud ve vztahu k odvoláním napadenému bodu vůbec nezmiňuje a řádně je nehodnotí. Státní zástupkyně považuje odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, a to nejen ve vztahu k bodu 4. obžaloby, za spekulativní, neobjektivní a teoretizující, a v důsledku toho nepřezkoumatelné.

Státní zástupkyně se domnívá, že byly dány důvody k uznání viny obžalovaného, byť připadala v úvahu určitá korekce popisu skutkového děje. Tvrzení poškozené jsou podporována dalšími důkazy, byly zajištěny záznamy o opakovaných zásazích policejních orgánů, nezl. [REDAKCE] potvrdil, že obžalovaný rozbil některé vybavení domu, a sám obviněný incident s kanystrem doznal. Matka poškozené uvedla, že v domácnosti litaly talíře, bratr poškozené byl přítomen několika hysterickým výstupům obžalovaného. Jednání obžalovaného, které popisuje poškozená (vydírání usmrcením sebe i dalších, vyhrožování a psychický nátlak směřující k tomu, aby poškozená konala dle přání obžalovaného) odpovídá také jeho charakteristice, kterou uvedl znalec. Obdobně popisuje osobnost obžalovaného i svědkyně [REDAKCE]. Takové jednání zapadá do celého kontextu soužití obžalovaného a poškozené a do jejich povahových charakteristik. Ve spojení s užíváním alkoholu, které obžalovaný zjevně v určitých chvílích nekontroluje, je zřejmé, že jeho chování mohlo v poškozené vzbudit obavy o život její či jejích dětí. Tyto skutečnosti bylo možno vyhodnotit jako hrozbu jinou těžkou újmou, za kterou byly již v obžalobě považovány, jak vyplývá z právní věty. Státní zástupkyně proto závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 tr. řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný napadá odvoláním pouze odsuzující část výroku rozsudku. Připomíná, že byl odsouzen za neplacení výživného na své nezletilé děti za dobu od prosince 2013 do března

2015, přičemž za období od září 2014 do března 2015 dlužné výživné doplatil. Povinnost platit výživné mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. 12 Nc 62/2014, a pro dobu od nabytí právní moci rozsudku o rozvodu manželství, která nastala dnem 4. 9. 2014. Byl tedy uznán vinným ze spáchání přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku i za dobu trvání manželství s matkou nezletilých dětí, tedy za období, kdy se svojí tehdejší manželkou a dětmi žil ve společné domácnosti a nebyla mu stanovena povinnost platit výživné rozhodnutím soudu, nýbrž měl pouze obecnou zákonem stanovenou vyživovací povinnost vůči nezletilým dětem. Obžalovaný má za to, že postup soudu prvního stupně je v rozporu s ustanovením § 196 odst. 1 tr. zákoníku. Zanedbáním povinné výživy se rozumí neplnění výživného poskytovaného v penězích, ale i neplnění povinnosti vyživovat jiného v naturální formě a povinnosti zaopatřovat jiného, tedy neplnění povinnosti poskytovat dítěti stravu, ošacení, bydlení, pečovat o jeho zdraví a čistotu, vykonávat nad ním dohled a popřípadě opatřovat další prostředky potřebné pro jeho všestranný rozvoj. Obžalovaný se domnívá, že za dobu trvání manželství se nemohl dopustit uvedeného přečinu, neboť žádnou povinnost platit výživné v té době neměl a nemohl mu tedy ani vzniknout za toto období na výživném jakýkoliv dluh. Povinnost přispívat na výživu nezletilých dětí peněžitými částkami mu byla dána až na základě označeného rozsudku od data 4. 9. 2014. Za trvání manželství by se přečinu mohl dopustit pouze tehdy, pokud by o své děti dlouhodobě fakticky nepečoval, tedy neplnil povinnosti specifikované ve výše citované definici, nikoli neplacením výživného, které mu v rozhodné době nebylo a ani nemohl být uloženo platit. Soud prvního stupně nečinil závěr, že obžalovaný za trvání manželství o nezletilé děti fakticky nepečoval, přesto došel k závěru, že se obžalovaný přečinu podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku dopustil, a to s odůvodněním, že neplatil na nezletilé děti v době trvání manželství výživné, což obžalovaný ani nerozporoval. Obžalovaný však má za to, že za trvání manželství plnil svoji zákonnou vyživovací povinnost tím, že přispíval dle svých finančních možností na výdaje spojené s chodem domácnosti včetně výdajů na nezletilé děti a že stejně jako jejich matka o ně fakticky pečoval. Tvrzení obžalovaného, že přispíval na výdaje spojené se zájmovými aktivitami dětí, což matka dětí popírala, bylo prokázáno svědeckými výpověďmi svědka [REDAKCE] a syna obžalovaného, [REDAKCE]. Je sice pravdou, že syn obžalovaného, jehož lze mít za věrohodného svědka, popsal jednu událost ze života rodiny, kdy se obžalovaný nechtěl podělit s dětmi o jídlo, nebylo však zjišťováno, z jakého důvodu se tak stalo, a nelze na základě této jediné události dovodit závěr o spáchání žalovaného přečinu. V době trvání manželství obžalovaného s matkou nezletilých dětí nebylo zaznamenáno žádné významné zanedbání jejich potřeb, natož aby takové zanedbání trvalo po dobu delších 4 měsíců. Obžalovaný v této souvislosti navrhl provedení důkazů souborem 24 fotografií, na nichž jsou zachyceny události z jejich rodinného života, zejména ve vztahu k jeho péči o děti. Je na nich zachyceno, že obžalovaný postavil pro své děti dětský zahradní domek, vyrobil jim dřevěné hračky, podnikal s nimi rodinné výlety a obdarovával je o vánočních svátcích. Tyto důkazy jednoznačně podporují jeho tvrzení, že v rozhodném období o své děti v rámci svých tehdejších finančních možností pečoval. Závěrem proto obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v odsuzující části zrušil a rozhodl o zproštění obžaloby.

Obžalovaný se prostřednictvím svého obhájce písemně vyjádřil i k odvolání podanému státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Táboře. Toto odvolání označil za nedůvodné, neboť má za to, že soud prvního stupně provedl ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem 4. obžaloby, který byl napaden odvoláním státního zastupitelství, veškeré

navržené důkazy a přiměřeným způsobem je v odůvodnění svého rozsudku zhodnotil. V označeném bodu obžaloby byly specifikovány tři typy jednání, jimiž se měl obžalovaný dopustit přečinu nebezpečné vyhrožování. Těmito byly opakované napadení poškozené údery do obličeje otevřenou dlaní a strkáním, opakované vyhrožování ublížením na zdraví dětem a jejich zabitím a hrozba podpálením domu s dětmi, při jejich pronášení měl obžalovaný držet kanystr s benzínem, když předtím vnikl do domu rozbitím balkonových dveří. S výjimkou tvrzení poškozené však nebyl v průběhu trestního řízení proveden žádný důkazů, na jehož základě by bylo možno učinit závěr, že obžalovaný poškozenou opakovaně napadl údery do obličeje nebo jakýmkoliv jiným způsobem. Také nebylo prokázáno, že obžalovaný vyhrožoval svým dětem ublížením na zdraví nebo jejich zabitím. Syn obžalovaného toto ve své výpovědi výslovně popřel a opět žádný jiný důkazů než tvrzení poškozené nebyl v trestním řízení proveden. Stejně je tomu, i pokud se týká hrozeb podpálením domu společně s dětmi. Obžalovaný připustil pouze tolik, že chtěl podpálit sám sebe a že skutečně rozbil balkonové dveře. Vyhrožování dětem usmrcením však rezolutně popřel a jeho tvrzení korespondují s obsahem svědecké výpovědi jeho syna i s obsahem zpráv Policie ČR, která na místě zasahovala. Poškozená nebyla soudem s ohledem na rozpory v jejích výpovědích považována za věrohodnou svědkyni, její tvrzení podporovala pouze svědkyně [REDAKCE] tato ovšem čerpala informace pouze z doslechu, a to právě od poškozené, sama svědkem projednávaných událostí nikdy nebyla. Obžalovaný se dále domnívá, že odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně netrpí vadami, které jsou vytýkány v odvolání státní zástupkyně. Naopak má za to, že soud všechny výroky rozsudku řádně a srozumitelně odůvodnil, byť s některými jeho skutkovými či právními závěry obžalovaný nesouhlasí, jak uvádí ve svém odvolání. Rozsudku však nelze vytýkat spekulativnost, neobjektivitu či přílišné teoretizování, jak uvádí státní zástupkyně. Z tohoto důvodu navrhl, aby odvolání státní zástupkyně bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem přednesla státní zástupkyně podané odvolání v plné shodě s jeho výše citovaným odůvodněním a zdůraznila, že soud prvního stupně správně nevyhodnotil všechny soudem shromážděné důkazy k bodu 4. obžaloby, neboť pokud by tak učinil, nemohl by dospět ke zprošťujícímu výroku. Poté, aniž by navrhla doplnění dokazování, zopakovala závěrečný návrh z písemného vyhotovení podaného odvolání.

Obhájce obžalovaného nejprve přednesl výše citované vyjádření k odvolání státní zástupkyně a poté jím podané odvolání. Uvedl dále, že se obžalovaný ohrazuje proti tvrzení, že se o děti nestaral a že nepřispíval na jejich výživu. V rozhodné době žil ve společné domácnosti s matkou nezletilých dětí a na jejich výchově a výživě se podílel. Není ani pravdou, že by v rozhodné době hrál nadměrně automaty. Poukázal na soubor fotografií, které byly součástí jeho odvolání a které dokládají, že o děti pečoval. Závěrem navrhl, aby jeho odvolání bylo vyhověno, tedy aby byl obžalovaný zproštěn a odvolání státní zástupkyně bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře k odvolání podanému obžalovaným uvedla, že rozsudek soudu prvního stupně v odsuzující části považuje za správný jak ve výroku o vině, tak i ve výroku o trestu, a navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Soud poté následně doplnil dokazování o již zmíněné fotografie, které byly předloženy spolu s odvoláním obžalovaného.

Státní zástupkyně i obhájce obžalovaného odkázali na již učiněné závěrečné návrhy. Obžalovaný uvedl, že právo posledního slova využít nechce, neboť vše podstatné již bylo řečeno.

Krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu z titulu odvolání podaných obžalovaným a státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Táboře přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu, jakým byl dotčen podanými opravnými prostředky a přezkumu podrobil i zákonnost řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Dospěl poté k následujícím závěrům.

V procesním postupu soudu prvního stupně nebyly shledány žádné závady, které by ve svém důsledku vedly k nutnosti napadený rozsudek zrušit podle ust. § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Okresní soud postupoval v souladu s procesními předpisy a v plné míře respektoval právo obžalovaného na obhajobu. Obžalovaný byl k hlavnímu líčení řádně a včas předvolán, o jeho konání byl taktéž vyrozuměn jeho obhájce. Oba byli přítomni u hlavního líčení ve všech termínech, kdy se konalo, obžalovaný tudíž měl plnou možnost svá práva realizovat, tedy vyjádřit se ke skutkům, které mu byly kladeny za vinu, vyjádřit se k prováděným důkazům, vyslychaným svědkům či znalecům pokládat otázky, měl také možnost navrhnout provedení dalších důkazů, které využil.

Krajský soud při přezkumu věcné stránky napadeného rozhodnutí zjistil, že okresní soud ve věci provedl poměrně rozsáhlé dokazování, které v plné míře postačovalo ke zjištění skutkového stavu ve vztahu ke všem žalovaným skutkům, postupoval tudíž v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu. S ohledem na charakter trestné činnosti, která byla předmětem obžaloby, byly stěžejními důkazy především výpovědi obžalovaného a poškozené, jeho bývalé manželky [REDAKCE]. Vyslechnuta byla i celá řada dalších osob, které byly v pravidelném kontaktu s oběma jmenovanými, ať již se jednalo o rodinné příslušníky či známé, případně i o jiné osoby, které měly možnost vnímat některé ze skutečností týkající se soužití obžalovaného a poškozené. V průběhu trestního řízení byly opatřeny a v hlavním líčení provedeny buď čtením či osobním výslechem znaleců tři znalecké posudky, provedena byla i celá řada listinných důkazů, jimiž byly lékařské zprávy, zprávy úřadu týkající se rodiny obžalovaného a poškozené, úřední záznamy Policie ČR a rozsudky týkající se rozvodu manželství obžalovaného a poškozené a úpravy poměrů k jejich nezletilým dětem. Po shledání značných rozporů mezi výpověďmi obžalovaného a poškozené se soud velmi podrobně zabýval hodnocením jejich věrohodnosti, a to především výpovědi poškozené, a to na základě jejich případné návaznosti na ostatní provedené důkazy. Dospěl poté k závěru, že za zcela pravdivou nelze považovat ani jednu z uvedených výpovědí a při zjišťování skutkového stavu proto vycházel pouze z tvrzení těchto osob, která byla hodnověrně podpořena jinými důkazy. K takovému postupu při hodnocení důkazů nelze nic namítat.

Pokud se týká odvolacích námitek uvedených v odvolání podaném státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Táboře, je namístě připustit, že při odůvodňování výroku, jímž byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro skutek právně kvalifikovaný jako nebezpečné

vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, se soud zabývá tvrzeními poškozené, z nichž ani obžaloba při konstrukci skutkové věty nevycházela. Jde konkrétně o hrozbu upálením syna, který dle tvrzení poškozené měl být již polit benzínem. Okresní soud zde velmi podrobně vysvětluje, proč toto tvrzení poškozené nepovažoval za pravdivé, když poukazuje na nelogičnosti její výpovědi a na nesoulad jejích tvrzení s dalšími provedenými důkazy. Okresní soud však již nevysvětluje, proč nepovažoval za prokázané výhrůžné jednání obžalovaného, které bylo výslovně uvedeno ve skutkové větě podané obžaloby, k němu dokonce vůbec nic neuvádí. Mělo jít konkrétně o výhrůžky, že ublíží dětem, že je zabije, že je naloží do auta a rozjede se proti stromu, další výhrůžky směřované k poškozené, že pokud nebudou rodina, nebude mít děti ani ona, že je odveze na víkend a už se nevrátí, a v jednom případě měl vyhrožovat tím, že podpálí dům i s ní a s dětmi. Pouze poslední nyní uvedená výhrůžka popsaná v obžalobě měla být pronesena za okolností, které okresní soud v odůvodnění rozebírá, a skutečně lze mít ve shodě s ním pronesení této výhrůžky za neprokázané. Nehovoří o ní obžalovaný, nezletilý [REDAKCE] především však o takové hrozbě není uvedeno nic ani v úředním záznamu Policie ČR, OOP Veselí nad Lužnicí. V něm je pouze uvedeno, že obžalovaný vyhrožoval sebevraždou, což ve své výpovědi poté potvrdil i policista [REDAKCE] který byl na místě přítomen na základě telefonátu poškozené a který dokonce uvedl, že o výhrůžkách jiným osobám nebyla řeč a nikdo se nezmiňoval ani o kanystru s benzínem.

Při způsobu, jakým soud prvního stupně hodnotil důkazy provedené k uvedenému bodu obžaloby, je pak zřejmé, že nemohla být považována za prokázaná i další jednání, jimiž se měl obžalovaný dopustit přečinu nebezpečné vyhrožování. Odvolatelkou zmiňované úřední záznamy Policie ČR výhrůžky popisované v obžalobě nepotvrzují, v těchto se hovoří pouze o zásahu policie v bydlíšti obžalovaného a poškozené na základě oznámení o sebevražedných pokusech obžalovaného. Výhrůžky jiným osobám zde popisovány nejsou. Svědectví matky poškozené, jejího bratra a svědkyně Divišové také nelze považovat za přímá svědectví, která by byla způsobilá jednoznačně prokázat konkrétní jednání, jež bylo obžalovanému kladeno za vinu. Popisují pouze způsob, jakým se obžalovaný choval v krizových situacích, a případná jejich tvrzení o výhrůžkách ze strany obžalovaného jsou těmito svědky reprodukována pouze na základě informací, které jim poskytla poškozená, jejíž věrohodnost, jak výše řečeno, byla soudem prvního stupně oprávněně zpochybněna. Jestliže je tedy v odvolání poukazováno na to, že například nezletilý [REDAKCE] potvrdil, že obžalovaný rozbil některé vybavení domu, a na to, že matka poškozené uvedla, že v domácnosti litaly talíře, lze to považovat pouze za svědectví o vlastnostech obžalovaného a podobě vzájemného soužití mezi ním a poškozenou. Nemohou ovšem tato svědectví být brána za důkaz, který by potvrdil pronesení výhrůžek obžalovaného směřovaných vůči jeho tehdejší manželce a dětem. Z tohoto důvodu má krajský soud odvolání podané státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Táboře za nedůvodné, neboť se neztotožnil s názorem, že provedené důkazy postačují k rozhodnutí o vině obžalovaného v bodě 4. obžaloby.

Krajský soud považuje za nedůvodné i odvolání, které ve věci podal obžalovaný. Lze mít za bezpochyby prokázané, že rodina obžalovaného trpěla finančními problémy, o nichž se zmiňuje větší množství svědků, počínaje poškozenou, přes její matku a syna [REDAKCE] až po svědky mimo rodinu, např. [REDAKCE]. K otázce plnění vyživovací povinnosti obžalovaný ve svém oprávněném prostředku argumentoval v podstatě tím, že na chod

domácnosti přispíval dle svých tehdejších finančních možností a o výživu dětí pečoval i jinou formou plnění. K tomu nutno uvést, že plnění ve formě dárků, výletů, zaplacení zájmových aktivit (hokej, taneční kroužek) nemůže nahradit základní péči, kterou je nutno zajišťovat finančním plněním a která spočívá v každodenním zajišťování stravy a ošacení. Obžalovaným uváděné plnění je nutno považovat za určitou nadstavbu, jejíž poskytování je namístě až poté, kdy jsou zabezpečeny základní potřeby dětí tak, aby byl zajištěn jejich všestranný rozvoj. To vše se mělo dít za situace, kdy obžalovaný měl dle svého tvrzení do června 2014 poměrně slušný příjem z podnikatelské činnosti, zatímco poškozená měla v tomtéž období příjem pouze z podpory v nezaměstnanosti a, jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí, mnohdy byla odkázána na finanční či materiální podporu ze strany příbuzných či dalších osob. Nelze také pominout, že obžalovaný v průběhu trestního řízení uhradil dluh na výživném od září 2014 do března 2015, kdy ještě žil ve společné domácnosti, což nelze interpretovat jinak, než že svou povinnost, tehdy již konkrétně vyčíslenou soudním rozhodnutím, neplnil a vzniklý dluh uhradil až dodatečně. Lze se tedy také oprávněně domnívat, že pokud se týká finančního přispívání na chod společné domácnosti, tedy i na výživu nezletilých dětí, obdobným způsobem si počínal i dříve. Za těchto okolností má odvolací soud za to, že okresní soud správně dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil žalovaného přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž v podrobnostech lze odkázat na příslušnou pasáž jeho odůvodnění.

Pokud okresní soud dospěl o vině v jednom z bodů obžaloby, bylo jeho povinností rozhodnout o trestu za spáchaný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku. Z výroku o trestu vyplývá, že trest byl obžalovanému uložen zákonně, v rámci trestní sazby stanovené v § 196 odst. 1 tr. zákoníku horní hranicí 1 roku odnětí svobody. Okresní soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody v délce 4 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 20 měsíců. Takový trest v žádném případě nelze považovat za nepřiměřený. Jde o trest výchovný, který reflektuje všechny polehčující okolnosti, jimiž jsou dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaného, nevysoká výše dluhu na výživném a současně také poměrně krátká doba, po níž obžalovaný svou zákonnou povinnost neplnil. Za těchto okolností tedy nelze mít proti uloženému trestu žádných výhrad. Protože jednáním obžalovaného vznikl dluh na výživném, byla obžalovanému podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku oprávněně uložena přiměřená povinnost mimo jiné i k úhradě tohoto dluhu.

Protože i odvolání obžalovaného bylo krajským soudem shledáno nedůvodným, krajský soud rozhodl o zamítnutí obou odvolání podle ustanovení § 256 tr. řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 27. 4. 2017

JUDr. Jiřina Roubíčková v.r.
předsedkyně senátu

Mgr. Zdeněk Pořízek v.r.
zpracoval

Za správnost vyhotovení :
Pavla Fišerová

**Pavla
Fišerová**

Digitálně podepsal
Pavla Fišerová
Datum: 2017.05.16
14:46:33 +02'00'